

TÉREY JÁNOS

Az úgynevezett emberi játszmák

*A kreatív nőnek saját vadászmezői vannak,
ahol inspirációt gyűjt két marokkal.
Mégis borzalmas: hogyan merészeli
jól érezni magát nélkülem?
Jár az agyam, és abból semmi jó
nem származik. Forró nyomra léptem,
szerelmem, bemértem az útvonalad,
elvezet a legújabb másodhegedűshöz,
kígyózik egészen a fűig és a fáig.
Két jó szavukra ugrasz,
mert nem tudsz nemet mondani.*

*Én nem ilyenek képzeltem a rendet.
Jó, minden korlátozás húsbavágó,
jó, ne csüngjünk feszt egymás nyakán,
csak tudod, a szent szövetség
ennyi szabadságot mégsem enged.
Porcikáid legavatottabb ismerője, én,
a honlapodat böngészve
zárolt adatokba ütközöm.*

*Vigyáztam a lányra, fogadatlan testőr,
és a kényes mesgye elmosódott:
meddig tágítható a lovagi kötelesség
érvényességi köre, és mikor tekinted
jelenléteket felügyeletnek, kisleány csimpaszkodásnak?*

*Csípős botrány elé néztünk, szerelmem,
olyan magas volt a várhatósági fok.
Csakis testiekben készültem föl az örökösre.
Korsóim ürültek, ott volt a dózis az archan,
röviditalokat használtam célzóvíz gyanánt,*

*beküldtem a port, hogy ki ne fogyjon belőlem a szufla.
A túlbiztosítás klasszikus esete.
Följebb tornázom magam,
mint a tények szintje. Rémeket látok.
A kisebbik rossz helyett
elképezelem, miként hajtod végre a főbűnt,
párba állítalak a fűvel és a fával.*

